

Vážení čtenáři a čtenářky,

tento rok není jen stoletým výročím vzniku Československa. Svě sedmdesáté kulatiny slaví také Mezinárodní unie pro ochranu přírody (IUCN), na jejímž založení se tehdy čeští ochranáři aktivně podíleli. Pokud bychom chtěli nacházet další jubilea, jistě by jim bylo čtvrtstoletí aplikace „stočtrnáctky“ a sní spojené „třistadevadesátpětky“. Debata k aktuálnosti obou předpisů s důrazem na systém ochrany druhů je jedním z hlavních motivů tohoto čísla.

Výročí jsou obecně dobrá k vyhodnocení. To však má smysl jen tehdy, pokud je jeho výsledkem nejen poučení, ale i provedení žádoucích změn. My se však v poslední době zabýváme především bilancováním. Návrhy na zlepšení často spadnou pod stůl v interních oborových debatách ještě před tím, než s nimi seznámíme naše partnery (světlou a úctyhodnou výjimkou je v poslední době snad jen „novela zákona o národních parcích“).

Dovolím si tvrdit, že důvodem k tomu je zvažování, zda dělat věci správně, nebo dělat správné věci. Můžeme se pokusit žít se současnou legislativou ještě další desítky let a dodržovat rigidně často již nesmyslné postupy. Vystavujeme se však nebezpečí, že nás měnící se svět „semele“. Vzorovým příkladem pro tento přístup je současný problém kůrovce ve smrkových monokulturách. Buď lesníci rychle změní způsob péče, nebo se jim situace vymkne z rukou. Toho se koneckonců v tomto čísle také dotýkáme.

Obdobný problém se však týká i nás. Pokud se v dohledné době nedohodneme na potřebných změnách v druhové ochraně a nepokusíme je prosadit, můžeme ztratit možnost situaci vůbec nějak ovlivnit.

Inspirativní čtení vám přeje,

Michael Hošek

člen rady FOP, radní IUCN